

ת"פ (חדרה) 36687-08-23 - מדינת ישראל נ' אמיר עויסאת

ת"פ (חדרה) 36687-08-23 - מדינת ישראל נ' אמיר עויסאתשלום חדרה

ת"פ (חדרה) 36687-08-23

מדינת ישראל

תביעות חוף - שלוחת חדרה

נ ג ד

אמיר עויסאת

ע"י ב"כ עו"ד תאופיק ג'בארין

בית משפט השלום בחדרה

[18.07.2024]

כבוד השופט ערן זלר

גזר דין

רקע

1. הנאשם, יליד שנת 1978, הודה בכתב אישום מתוקן והורשע על יסוד הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, על-פי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ובעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

2. על-פי האמור בכתב האישום המתוקן, הנאשם הוא קרוב משפחה של מר נ"ע, יליד שנת 1955 ("המתלונן") והשניים אף מתגוררים בשכנות, בבאקה אל גרביה.

בין הנאשם לבין המתלונן ונכדו קיים סכסוך. ביום 19.1.23 התפתח עימות בין נכדו של המתלונן לבין הנאשם. למשמע הצעקות יצא המתלונן מביתו, הלך לכיוון הנאשם ונכדו, ונכנס לתוך העימות הפיזי ביניהם בכוונה להפסיקו. בשלב זה דחף הנאשם את המתלונן וכתוצאה מכך המתלונן נפל ארצה. שכנים תפסו את הנאשם והרחיקו אותו מהמתלונן, ובשלב זה אמר הנאשם למתלונן לנאשם כי ירצח אותו וירה בו עוד הלילה.

כתוצאה מדחיפתו של המתלונן ונפילתו נגרם לו שפשוף ואודם בלחי ימין, רגישות במישוש בעמוד השדרה ואודם ורגישות בכף יד ימין.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

3. ב"כ המאשימה הגיש תעודה רפואית המלמדת על החבלות שנגרמו למתלונן. הוא טען, כי הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים שהם בטחונו, שלוותו ושלמות גופו של המתלונן. לדבריו, מדובר במעשים חמורים, זאת הן לאור הנזק שנגרם בפועל והן נוכח לפוטנציאל הנזק והעובדה שהמתלונן היה כבן 68 במועד ביצוע העבירה. לשיטת המאשימה יש לקבוע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות, ומתחם זה נע בין מספר חודשים ועד שמונה עשר חודשי מאסר. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה שניתנה בעבירות אלימות ואיומים, בהם נדונו נאשמים למאסר בעבודות שירות ואף למאסר בפועל. ב"כ המאשימה הפנה לגילו של הנאשם וטען עוד כי בהיעדר תסקיר המלמד על אפיק שיקומי לא ניתן לסטות ממתחם העונש ההולם. הוא ביקש אפוא להטיל על הנאשם עונש מאסר ברף הבינוני - נמוך של המתחם, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. טיעוני ב"כ הנאשם

4. הסנגור הרחיב בטיעונו. הוא טען כי פסקי הדין אליהם הפנה התובע אינם דומים כלל לענייננו ולמעשה דובר בהם על אירועים שהם חמורים בהרבה. הוא טען כי הנאשם בן 46 ונעדר כל עבר פלילי או הסתבכות קודמת. לדבריו, הרקע לדברים הוא סכסוך שנגע לחניית רכבים בחצר ביתו של הנאשם, ניצת ויכוח קולני בין הנאשם לנכדו של המתלונן, ובמהלכו, ללא כל מחשבה מוקדמת דחף הנאשם את המתלונן. הסנגור הסביר כי המתלונן הוא בעלים של עסק לחלקי חילוף בשכנות לנאשם, והרכבים של לקוחותיו היו חונים בחצר של הנאשם, וזה הרקע לסכסוך ולויכוחים שהיו.

הוא הוסיף, כי המתלונן דחף את עצמו בין הנאשם לבין הנכד, והנאשם שחש מכך שכעת הוא מתעמת מול שני אנשים רק דחף את המתלונן כדי שלא יגע בו והוא לא התכוון להפיל אותו, וכי החבלות שנגרמו לו הן קלות. לדבריו, מעשיו של הנאשם נמצאים ברף חומרה לא גבוה. לגבי עבירת האיומים טען הסנגור, כי הדברים נאמרו בלהט הצעקות והויכוח, בעת שהפרידו ביניהם, וכל אחד זרק משפטים ללא כל כוונה. עוד צוין, כי בעקבות האירוע הנאשם מכר את כל הבית עם החצר לקרוב משפחה של המתלונן, ועבר להתגורר במקום אחר. הוא ציין בהקשר זה, כי לאחר האירוע הגיעו מכובדים, עשו סולחה, הנאשם התנצל ואמר שהוא גם מוכן למכור את הבית אם זה שורש הבעיה, כפי שאכן קרה.

עוד טען הסנגור, כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך טענות משפטיות שיכולות היו לעמוד לו בתיק, חסך מזמנו של בית משפט, ובהודאתו יש לקיחת אחריות, הבעת חרטה ובושה והפנמת הפסול במעשיו. וציין עוד כי תפקוד הנאשם לאורך השנים הוא נורמטיבי וחיובי; הוא עובד לפרנסתו והרשעתו היא זרה לנוף התנהלותו. והוסיף בהקשר זה, כי לא הייתה הצדקה לשלוח את הנאשם לקבלת תסקיר, שכן הוא אדם נורמטיבי שלא נדרש להתערבות טיפולית, ומדובר בסכסוך עם שכן שעליו הוא מתנצל, ואין הצדקה במקרה זה להעמיס על שירות המבחן.

- ב"כ הנאשם הפנה לכך כי הנאשם היה עצור בתיק זה, מיום 19/1/23 עד יום 29/1/23 ובהמשך שוחרר למעצר בית מלא בהרחקה למשך שבוע נוסף, כך שבמובן מסוים הוא כבר "נענש" על האירוע.
5. הסנגור ביקש להסתפק בעונש צופה פנה עתיד ובפיצוי מדוד ומתון למתלונן, והפנה בהקשר זה לשורה של גזרי דין שניתנו בתיקים שונים בהם, לדבריו, נגזרו עונשים מתונים באישומים דומים ואף חמורים יותר. דברי הנאשם
6. הנאשם בדברו האחרון אמר שהוא מודה במה שהיה, אם כי גם אותו דחפו באירוע והוא נחבל. הוא ציין כי התנצל בפני המתלונן ונכדו, והיום הם נמצאים ביחסים טובים. הוא הוסיף, כי מכר את ביתו כבר לפני כשנה וחצי לבני משפחה של המתלונן, כך שהוא כבר לא נמצא במקום; הוסיף כי הוא עובד, גרוש ללא ילדים ומתארס כעת עם אישה אחרת, התנצל שוב על הכל, הבטיח כי דברים כאלה לא יקרו יותר בעתיד, וביקש להקל עליו.
- דין
7. קביעת מתחם העונש לעבירות שביצע הנאשם היא בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - עקרון ההלימה, שעניינו הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש ומידת העונש שיוטל עליו. על מנת לקבוע את מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
8. מקובל עלי לחלוטין והדברים הם בבחינת פשיטא, כי הגם שהנאשם הורשע בשתי עבירות, הרי שמתחם העונש ההולם צריך להיקבע ביחס לאירוע כולו. ברור לחלוטין כי עבירת התקיפה ועבירת האיומים נעשו בצמוד כמעט זו לזו, הרקע להן הוא זהה, והקשר ביניהן הדוק ולא ניתן להפרדה. מדובר אפוא במסכת אחת (ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.10.14); ע"פ 4702/15 מופיד עביד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (20.4.16); ע"פ 1272/22 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.5.22)).
9. עבירת התקיפה שביצע הנאשם פוגעת בערכים מוגנים שהם שלמות גופו של אדם, כבודו תחושת הבטחון שלו ושלוות הנפש.
- הערכים המוגנים העומדים ביסוד עבירת האיומים בה הורשע הנאשם, הם ההגנה על שלוות נפשו, בטחונו וחירות הפעולה והבחירה של הפרט ומניעת הפחדתו והקנטתו, מתוך כך שכל אדם זכאי לחיות ללא חשש שמא יבולע לו.

נסיבות ביצוע העבירה

10. מעשיו של הנאשם פסולים אמנם, ובצדק הוא הועמד לדין והורשע; אולם, כעולה מכתב האישום המתוקן, האירוע בגינו הורשע הנאשם היה קצר למדי, בלתי מתוכנן ומתפרץ, והוא התרחש במהלך ויכוח קולני שהיה בין הנאשם לבין נכדו של המתלונן - ויכוח שהתלהט כדי צעקות רמות, שברקע לו עמד סכסוך שכנים טעון. הנאשם לא ניגש בעצמו במהלך האירוע אל המתלונן, ביוזמתו, במטרה לתקוף אותו ולפגוע בו; היה זה המתלונן שנזעק להגיע למקום העימות, נכנס בין הנאשם ובין נכדו, שהיו אז צמודים זה לזה ונמצאים בעיצומו של ריב שכלל צעקות רמות, ורק בשלב זה הנאשם דחף אותו.

מעשהו של הנאשם ראוי אמנם לגינוי, אולם הנסיבות בהן בוצעה התקיפה אינן מלמדות על תכנון להתנהג באופן אלים, אלא על תגובה של הנאשם לסיטואציה בה המתלונן, שמזוהה עם יריבו של הנאשם לעימות, נצמד אליו על מנת להפסיק את העימות.

נסיבות אירוע התקיפה מלמדות אפוא לטעמי על חומרה שהיא אינה ברף גבוה.

11. הוא הדין אף ברמת האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלונן. פעמים רבות מעשה האלימות בגינו הורשעו נאשמים בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, הוא תקיפה באמצעות חפץ, לעתים אף סכין, ובמקרים רבים מכות אגרופ, בעיטות, נגיחות וכיוצא באלה.

למעשים מסוג זה נודעת חומרה רבה, בין היתר משום ששימוש באלימות מסוג זה לא רק שעשוי להעיד על תוקפנות רבה ועל אלימות טבועה אצל התוקף, אלא גם על כוונה לגרום חבלה או נזק לקורבן. האלימות שהפעיל הנאשם דכאן היא דחופה, ומבלי להמעיט ערך בחומרתה, הרי שלטעמי מדובר ברף חומרה נמוך ביחס לסוג העבירה. 12. כך גם באשר לדברי האיומים שהפנה הנאשם כלפי המתלונן.

איומים המושמעים באופן מתוכנן או תדיר ולעתים תוך שימוש בחפץ, הם, ככלל, חמורים ושונים בתכלית מאיומים המושמעים תוך כדי עימות טעון, בלהט האירוע ובלהט חילופי דברי המשטמה שנשמעים לא אחת במהלך התרחשויות מסוג זה; איומים נמשכים הם חמורים בהרבה מאיומים שהושמעו בדרך של אמירה בודדת במהלך עימות.

13. בהתחשב בכל אלה אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא נמוכה.

14. עיון בפסיקת בתי המשפט מלמד כי מתחמי הענישה הנוהגים במקרים שעניינם איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, נעים ככלל החל ברף תחתון של מאסר על תנאי בלבד, ועד לרף עליון העשוי להגיע כדי 18 חודשי מאסר בפועל. אולם מנעד האפשרויות והמעשים החוסים תחת מטריית עבירות התקיפה והאיומים הוא רב עד מאוד - תחילתו במעשים קלי ערך יחסית, וסופו בעבירות אלימות ברף גבוה ובאיומים ממשיים.

15. בפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה נקבעו מתחמי ענישה מכבידים למדי, והענישה שהוטלה הייתה בעלת משקל, ועמדה על מאסרים, לרציו הן בעבודות שירות והן בפועל. אלא שבחינת המקרים אליהם הפנתה המאשימה מלמדת כי מדובר במקרים בהם בוצעו עבירות תקיפה ואיומים חמורות בהרבה מן העבירות שביצע הנאשם:

רע"פ 2494/18 צליל גורדון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.6.18). המבקש הורשע בבית משפט השלום בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, נדון לשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונש המאסר ל- 7 חודשים לריצוי בפועל, ובית המשפט העליון דחה את הבקשה למתן רשות ערעור. אלא שמדובר בעבירות אלימות חמורות לאין שיעור מענייננו: המבקש הורשע בביצוע מספר עבירות חמורות כלפי בת הזוג שלו, כגון - תלישת שערותיה, תקיפתה כשהיא ערומה במקלחת, ועוד, ונקבע כי במעשיו קיימים אלמנטים של השפלה וכוחניות, מתוך רצונו להשליט מרות על גופן של נשים. מה גם שהחבלות שנגרמו לנפגעת העבירה היו לענ"ד חמורות בהרבה מאלה שנגרמו למתלונן במקרה שבפני.

קיצורו של דבר - מלבד סעיף העבירה הזוהי, אין כל קשר או דמיון בין המקרה החמור המתואר בפסק דין זה אליו הפנתה המאשימה, לבין העבירות שהורשע הנאשם שבפני.

ת"פ (כפר סבא) 31052-09-15 מדינת ישראל נ' שלומי הרוש [פורסם בנבו] (15.10.17). נאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בכך שתקף את קורבן העבירה בקרש עץ, חבט בקרש ברכו של המתלונן ובפלג גופו העליון, קרע את חולצתו, הרים מהקרקע חפץ מברזל והכה בדלת רכב המתלונן, וכל זאת שלמעשיו מצטרפים שלושה אחרים. על הנאשם נגזר עונש של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, אולם לא יכול להיות חולק כי מדובר באירוע חמור בהרבה מענייננו, מה גם שההרשעה שם באה לאחר שמיעת ראיות ומבלי שהנאשם נטל אחריות.

דומה שגם גזר הדין שהוטל בת"פ (טב') 39662-08-16 מדינת ישראל נ' שפדיה סימנדויב, אליו הפנה ב"כ המאשימה, אינו יכול ללמד גזירה שווה לענייננו, שכן דובר שם על נאשם אשר במהלך ריצוי מאסר, השמיע דברי איומים חמורים כלפי בני משפחתו, בכמה וכמה הזדמנויות, בשיחות טלפון שקיים עמם מבית הסוהר.

מאליו מובן, כי איומים שחוזרים על עצמם ומבוצעים על ידי עבריין שנתון במאסר, הם מעל פניו חמורים מדברי איום חד פעמיים המושמעים במהלך עימות טעון.

16. עיון בפסיקת בתי המשפט במקרים דומים, ולמעשה חמורים יותר מן המעשים בהם הורשע הנאשם, מלמד כי מתחם הענישה נע בהם בדרך כלל בין מאסר על תנאי לבין מאסר לריצוי בעבודות שירות, כאשר במקרים רבים מסתפקים בתי המשפט בענישה מתונה שהיא מאסר על תנאי, בתוספת אחד או יותר מהרכיבים של קנס, של"צ ופיצוי, והיו מקרים שהסתיימו אף ללא הרשעה.

ת"פ (כ"ס) 45071-09-11 מדינת ישראל נ' מנשה נחום [פורסם בנבו] (17.12.13); ת"פ (אשד') 27309-09-11 מדינת ישראל נ' נתן עטייה [פורסם בנבו] (3.7.13); ת"פ (חדרה) 14181-12-14 מדינת ישראל נ' ג'בארין [לא פורסם] (7.6.16); ת"פ (ב"ש) 60184-10-21 מדינת ישראל נ' אברהם ממן [פורסם בנבו] (4.6.24); ת"פ (ק"ג) 32551-11-12 מדינת ישראל נ' אמיר מלול [פורסם בנבו] (14.3.16); ת"פ (טב') 51812-07-15 מדינת ישראל נ' יפה נחום [פורסם בנבו] (13.1.16); עפג (י-ם) 51003-10-14 מדינת ישראל נ' ראובן אדלרסברג [פורסם בנבו] (24.12.14); ת"פ (עכו) 55530-06-13 מדינת ישראל נ' ענאד מנאע [פורסם בנבו] (19.3.14); ת"פ (ק"ג) 69172-11-20 מדינת ישראל נ' יניב אברהם [פורסם בנבו] (19.3.24).

17. אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם נע בין מאסר על תנאי, ועד לארבעה חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות.

18. בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות מלמד במובהק כי יש למקם את הנאשם בחלק התחתון של מתחם הענישה.

מדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק; הוא יליד שנת 1978 ונעדר כל עבר פלילי. הנאשם עובד, מתפרנס, עומד להינשא בשנית, ועולה כי האירוע מושא כתב האישום הוא חריג להתנהלותו במשך השנים ולאורח חייו. לגישתי, לבד ממקרים חמורים המצדיקים הזאת - ככלל אין מקום למצות את חומרת הדין עם מי שניהל לאורך שנים חיים נורמטיביים, ומדובר בהסתבכותו הראשונה עם החוק.

הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן ובכך חסך זמן ומשאבים ממשיים שהיו בוודאי נדרשים להוכחת אשמתו. הוא הביע צער וחרטה על מעשיו, והתרשמתי כי אלה אמנם כנים.

כעולה מדברי הסגור, ביום האירוע הנאשם נעצר ונותר עצור עוד כשבוע וחצי עד ששוחרר בתנאים מגבילים. חוויית המעצר למי שאורח חייו אינו עברייני היא אינה קלה, לשון המעטה, ואף בנתון זה יש לטעמי כדי להקל עמו.

הנאשם מכר את ביתו ועבר להתגורר במקום אחר, ובכך ניתק בעצם את העילה שהביאה מלכתחילה לסכסוך. הגם שיש לטעמי להקל עם הנאשם, מצאתי שיש מקום להמחיש לו את חומרת העבירות גם על ידי הטלת קנס.

19. בנוסף, סברתי שיהיה זה נכון וראוי בנסיבות, אף לחייבו בתשלום פיצוי לנפגע העבירה - המתלונן, וכן לחייבו בהתחייבות כספית צופה פני עתיד להימנע מביצוע עבירות בעתיד.

20. אני גוזר אפוא את עונשו של הנאשם לאלה:

א. מאסר על תנאי של שלושה חודשים למשך שנתיים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יבצע כל עבירת אלימות, לרבות איומים, ויורשע בה בתוך תקופה זו או לאחריה.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך של 1,500 ₪, בה יתחייב להימנע מלעבור במשך שנתיים מהיום כל עבירת אלימות לרבות איומים.

ג. הנאשם ישלם קנס של 1,500 ₪ או יישא במאסר של 7 ימים תמורת הקנס.

ד. הנאשם יפצה את נפגע העבירה, עד התביעה מס' 1, בסכום של 1,800 ₪.

הקנס והפיצוי ישולמו באמצעות המרכז לגביית קנסות, זאת לא יאוחר מיום 4.11.24.

מוסבר בזאת לנאשם כי עליו להסדיר את תשלום הקנס והפיצוי באמצעות המרכז לגביית קנסות, וכי עליו להבהיר בפני המרכז בגין מה מבוצע התשלום.

ככל שהוא חפץ לשלם את הסכומים שנפסקו במספר תשלומים, הוא רשאי לעשות כן ב-6 תשלומים, ובלבד שסיים לשלם עד המועד שקבעתי, ועליו להסדיר זאת באמצעות המרכז לגביית קנסות.

את הקנס ניתן יהיה לשלם כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה, באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה, www.eca.gov.il

· במוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592-*****.

· במזומן - בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, י"ב תמוז, תשפ"ד, 18 יולי, 2024, במעמד הצדדים.